

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 24.

Tiende Session.

10de Møde.

Lørdagen den 16de Decbr.

(Fortsat.)

**Kirke- og Underviisningsministe-
ren:** Jeg befinder mig med Hensyn til det foreliggende Lovforslag i den særegne behagelige Stilling, at det synes, Uenigheden kun dreier sig om, hvorvidt der skal tilstaaes den Paagjældende en endnu høiere Pension end den, der i Udkastet er foreslaaet. Det er jo en Selsfølge, at Ministeriet i og for sig ikke kan Andet end ønske at skaffe en endnu rundeligere Pension til en Mand, som baade har vist en meget anerkjendelsesværdig Virksomhed i den Tid, han var i Statens Tjeneste, og som tillige, saavel paa Grund af sin Alder som Helbredsstilstand, kunde trænge dertil; men paa den anden Side er det selvsølgelig, at Ministeriet, idet det er fremkommet med det foreliggende Forslag, er gaaet ud fra, at det indeholdt, hvad der efter en billig Opfattelse af hele Forholdet kunde tilkomme den Paagjældende. Saavel ved Fremlæggelsen af dette Forslag som af det, der følger efter paa Dagsordenen, er det den samme Betragtning, der har maattet gjøre sig gjældende hos Ministeriet. Der kan nemlig i saadanne Tilfælde ikke alene være Tale om, hvorvidt den Paagjældende har vist en mere eller mindre anerkjendt Virksomhed, eller hvorvidt han kan være mere eller mindre personlig trængende — thi Ministeriet maa fuldtvel erkende, at disse Grunde ville kunne fremtræde ved saamange andre Leiligheder, med Hensyn til saamange andre Personer, at det vilde være umuligt at betragte dem som til-

strækkeligt berettigende til at fremsætte et extraordinært Pensjonsforslag —, men der er en anden og dobbelt Betragtningssmaade, som har Anvendelse paa begge disse Forslag, som jeg specielt fremhæver med Hensyn til den nu under Omtale værende Mand, og som Ministeriet meente vilde finde Rigsdagens Anerkjendelse. Det er deels den, at det er fundet rigtigt, og det ikke blot, forinden Grundloven blev givet, men ogsaa senere af selve den constitutionelle Forsamling, som her er tilstede, at give Pensjonsberettigelse til Mænd, der have været i en betydelig og større Virksomhed som private Lærere, uagiet disse ikke efter de almindelige Pensjonsregler vilde være berettigede til en saadan. Dette Forhold imellem en offentlig ansat Lærers Tjeneste og en privat Lærers Virksomhed er, som sagt, ved flere Leiligheder anerkjendt saavel under den absolute Kongemagt som senere under den constitutionelle Forsamling. Dette er gjort gjældende endogsaa uden Hensyn til, at de Paagjældende slet ikke ere komne til at indtræde i den egentlige Statstjeneste. Men det maa selvsølgelig i høiere Grad gjøre sig gjældende, naar der er Spørgsmaal om, at en Mand er bleven dragen ind i en offentlig Virksomhed, og det maa ganske særdeles gjøre sig gjældende, naar noget Saadant har fundet Sted, inden Pensjonsloven blev given. Det er egentlig det Hovedmoment, som man maa støtte sig paa, at der er en særdeles høj Grad af Billighed, som taler for, at et saadant Hensyn tages, — at det altid vil staae i det høitærede Things Magt at begrænse Anvendelsen, vil Thinget ikke overse. Naar de to Mænd, som omhandles deels i det foreliggende Forslag, og deels i det næste paa Dagsordenen opførte,